

Dag 6 – Angerens gave

”Ydmyg jer derfor under Guds stærke hånd, så vil han ophøje her, når tiden kommer” (1 Pet 5,6).

Her G var en respekteret lærer i et lille kostskolegymnasium i de bølgende bakker i Eastern Washington i USA. Denne skole underviste ikke blot i læsning, skrivning, matematik og forskellige erhvervsfaglige fag, men også i de grundlæggende principper i at leve et kristent liv. Eleverne lærte at give bibelstudier, prædike ved evangeliske møder, og lede ud hjemmemenigheder ved at undervise i sabbatskolelektionen, prædike ved gudstjenesten og gøre samfundstjeneste.

Hr. G brugte bogen *Vejen til Kristus* til at undervise sine 2. g elever. Han brugte praktiske metoder til at indprente evangeliets enkle budskab på sine elevers sind. Det var hans hensigt, at de skulle lære at vandre med Jesus i det daglige og holde fast ved ham. Hans eget liv var et vidnesbyrd om Guds kraft, og han lagde sine elever vigtigheden på sinde af at begynde dagen med Kristus. ”Du må hellige dig til Gud hver morgen. Gør dette til din første gerning. Lad din bøn være: ’Tag mig, Herre, at jeg må tilhøre dig alene! Jeg lægger alle mine planer for dine fødder. Brug mig i dag i din tjeneste. Bliv hos mig og lad al min gerning ske i dig’” (*Vejen til Kristus*, s. 70).

Hr G underviste ikke blot i de ældste bibelklasser, men også i sløjde i niende klasse. Klassen blev delt i to sektioner. Først studerede de en bog; derefter anvendte de, hvad de havde lært, på en praktisk måde. En dag i klassetimen, hjalp hr. G tre af drengene med at bygge en støttevæg, mens de andre tre legede på en stabel tømmer. Hr. G bad drengene holde sig borte fra tømmeret, da det ellers kunne falde ned og skade dem. Drengene fortsatte med at slås på tømmeret, og da han gik over for at tale med dem, faldt en stor planke på hans fod. Han dansede rundt i smerte, idet han holdt om sin fod. Drengene syntes, at det var vældigt sjovt og lo og pegede på ham. Øjeblikkeligt blev hr. G meget vred. Ophidsende ord røg ud af hans mund. Ligesom Moses, der mistede selvbeherskelsen foran Israels børn, skete det også for ham foran sine elever.

Hr. G løb hen til kontoret, som lå i nærheden, og råbte til Gud: ”Jeg spolerede det hele, Herre, Jeg kan ikke undervise mere!” Stille, beroligede Jesu medlidenhed og barmhjertighed hans hjerte og bragte ham anger. ”Mange, der virkelig er samvittighedsfulde og søger at leve for Gud, leder han alt for ofte til at fæste sig for stærkt ved deres egne fejl og skrøbeligheder; og ved således at skille dem fra Kristus, håber han at vinde sejr over dem Hvil i Gud. Han er mægtig til at bevare det, som du har betroet til ham. Hvis du overlader dig i hans hænder, så vil han give dig at mere end sejre ved ham, som har elsket dig” (*Vejen til Kristus*, s. 72).

Mens han bad, kom denne tanke til ham: ”Du kan ikke blive på kontoret hele dagen; du må gå og fortælle disse drenge, at du misrepræsenterede Mig ved dine handlinger.” Ydmyget vendte han tilbage til drengene, som stod udenfor og bebrejdede sig selv for, hvad der var sket. ”Jeg er ked af, at jeg ikke repræsenterede Jesus for jer i dag,” sagde han undskyldende. Drengene prøvede at trøste ham: ”Det er i orden. Det sker for os alle. Det er normalt!”

Den næste klassetime var en bibeltime for hr. G. Han havde bedt sine elever læse kapitel fem i *Vejen til Kristus* om ”Overgivelse”, og skrive en tanke ned, som havde gjort indtryk på dem. Da han gik ind i klasseværelset, følte han ikke, at han var følelsesmæssigt parat til at undervise. Eleverne kom ind og satte sig på deres pladser, og en af pigerne lagde sin opgave på hans skrivebord. Hr. G kikkede ned og hans øjne fangede sætningen: ”Dit håb er ikke i dig selv, men i Kristus” (*Vejen til Kristus*, s. 71). Denne ene sætning var lige netop, hvad han behøvede.

År senere modtog han et brev fra en af disse drenge. ”Jeg ved, at du ikke var stolt af dine handlinger den dag i sløjdklassen,” stod der i brevet. ”Men jeg ønsker, at du skal vide, at dit eksempel med at vise ydmyghed og få tingene gjort op ved at undskylde over for os, talte utroligt meget til mit hjerte. Nu da jeg selv er far, har jeg bedt mine børn om tilgivelse mange gange, når jeg har fejlet, og på grund af dit eksempel har det hjulpet mig til at blive en bedre far.”

”Vi må ofte bøje os ned og græde ved Jesu fødder på grund af vore mangler og fejl; men vi må ikke blive modløse. Selv om vi overvindes af fjenden, så bliver vi ikke forladt og forkastet af Gud. Nej, Kristus er ved Guds højre hånd, og han træder frem for os” (*Vejen til Kristus*, s. 65).